

νήσαμεν δὲ ἐπὶ ματαίῳ τὸν χρόνον καὶ τὸν κόπον οὔτε δ' κ. Συκουτρῆς οὔτε ἐγώ.

Ε Π Ι Μ Ε Τ Ρ Ο Ν

Α. Διορθώσεις εἰς τὸν Ἐπιτάφιον.

Διὰ τὰ ἐξιλεώσω ἐπωσδήποτε τὸν Ψευδοδημοσθένην, τὸν ὁποῖον σκληρῶς, ἴσως καθ' ὑπερβολὴν σκληρῶς ἐνιαχοῦ μετεχειρίσθη, προσεπάθησα τὰ διορθώσω τέσσαρα χωρία, τὰ ὅποια διορθούμενα ἀποκαθιστῶσι ἴσως τὴν καθαρὰν σκέψιν του.

1) Ἐν § 7 οἱ γὰρ τῆς κατὰ τὸν παρόντα χρόνον γενεᾶς πρόγονοι καὶ πατέρες καὶ τούτων ἐπάνω τὰς προσηγορίας ἔχοντες, αἷς ὑπὸ τῶν ἐν γένει γνωρίζονται. Ἐπειδὴ τὰ καὶ τούτων ἐπάνω κ.λ. εἶναι ἀκατάληπτα ἐν ἧ εὐρίσκονται θέσει (ἄνωτέρω σελ. 96), θεωρῶ αὐτὰ ὡς εἰσφρήσαντα εἰς τὸ κείμενον ἄλλοθεν, καὶ δὴ ἐκ τοῦ § 5, ἐνθα ὁ λόγος περὶ τοῦ ὅτι ἡ χώρα εἶναι μήτηρ τῶν προγόνων τῶν Ἀθηναίων, ὡς λέγεται καὶ παρ' Ἰσοκράτει, καὶ ἐνθα ἴσως ἠύρισκοντο ὡς παρασημείωμα τοῦ συγγραφέως ἐκ τοῦ πρώτου σχεδιάσματος ἢ ἐξ ἀναθεωρήσεως, τίς οἶδεν. Παράδοξα τὰ ἐν 21 ὁμοίαν προέλευσιν ἔχοντα καὶ τῇ τοῦ προσεσηκότος αὐτῶν ἐμπειρίᾳ καὶ τόλμῃ καὶ κατωτέρω (αὐτόθι) περὶ ὧν . . . εἰκότως. Ἐκεῖ που εἰς τὸ § 5 θὰ εἶχον κάλλιστα τὴν θέσιν των, ἀλλὰ διορθούμενα καὶ τούτων ἐπάνω τὰς προσηγορίας ἔχουσα (ἡ χώρα ἢ ἡ πόλις, δηλ. προσαγορευομένη τροφὸς καὶ μήτηρ), αἷς οἱ ἐν γένει γνωρίζονται, ὅπερ ἀποδίδει ἄριστα τὰ τοῦ Ἰσοκρ. Πανηγυρ. 24 αὐτόχθονες ὄντες καὶ τῶν ὀνομάτων τοῖς αὐτοῖς οἷσπερ τοὺς οἰκειοτάτους τὴν πόλιν ἔχοντες προσεπειῖν· μόνοις γὰρ ἡμῖν τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει.

2) Ἐν § 12 ἀλλὰ προαιροῦμαι διορθῶ προήρημαι, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ καταληπτότερον τὸ § 12, τὸ ἀρκετὰ ἄλλως ἀσυνάρτητον.

3) Ἐν § 13 καὶ τοὺς ἔξω τοῦ γένους πρὸς τὸν τάφον ἠκολουθηκότας, πρὸ τούτων, δι' οὗς λόγους ἔγραψα ἐν σ. 84, εἰκάζω, ὅτι ἐξέπεσον αἱ λέξεις <τούς τ' ἐντός> καὶ τοὺς ἔξω τοῦ γένους ἢ <τούς τ' ἐν γένει> καὶ τοὺς ἔξω τοῦ γένους, πρὸλ. § 7 τῶν ἐν γένει. Ἄλλ' ἴσως ζητοῦμεν πολλά.

4) Ἐν § 21. περὶ ὧν δ' ὁ τῶν ἐναντίων κύριος ὑπερῆρε τοὺς ἐπὶ τούτῳ ταχθέντας, οὐχὶ τοὺς πολλοὺς οὔτ' ἐκείνων οὔθ' ἡμῶν αἰτιάσασθαι ἂν τις εἰκότως. Διὰ τὰ μετριασθῆ ἢ ἀλογία τοῦ νοήματος, πρέπει νὰ λη-

φθῆ τὸ ὑπερῆρεν ὡς ἀμετάβατον καὶ νὰ τεθῆ κόμμα μετὰ τὸ ῥῆμα, ὥστε τὰ λοιπὰ πάντα νὰ ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ αἰτιάσαι τ' ἄν τις. Πρβλ. τὰ ἀμέσως ἐπόμενα εἰ δ' ἄρα ἔστι τις ἀνθρώπων ὅτω περὶ τούτων ἐγκαλέσαι προσήκει, τοῖς ἐπὶ τούτῳ τάχθεισι Θηβαίων, οὐχὶ τοῖς πολλοῖς οὔτ' ἐκείνων οὔθ' ἡμῶν ἐγκαλέσειεν ἄν τις εἰκότως, δι' ὧν ἐπηνώρθωσε τὸν λόγον του, σκεφθεὶς ὅτι προηγουμένως εἶχεν εἶπει (§ 21) ὅτι οἱ ἐναντίοι ἐρωτώμενοι θὰ ἔλεγον ὅτι δὲν ἐνίκησαν διὰ τὰς ἀρετὰς των, ἀλλὰ διὰ τὴν τύχην· τοῦ ἐφάνη λοιπὸν ἀντιφατικὸν πρὸς ταῦτα τὸ «ἔσον δ' ἀφορᾷ τὴν καύχησιν τοῦ Φιλίππου . . .». Ἄλλὰ τίς οἶδε πῶς ἔμεινεν εἰς τὸ κείμενον καὶ ἡ ἀπόδοσις ἐκείνη περὶ ὧν . . . εἰκότως.

Β. Κοινὰ στοιχεῖα Ἐπιταφίου καὶ Ἐρωτικοῦ.

Ὁ Blass (Att. Bereds. III 408) εἰκάζει ὅτι ὁ ὁμολογουμένως νόθος Ἐρωτικός, ὁ παραδόξως παραδοθεὶς ὡς ἔργον τοῦ Δημοσθένους, εἶναι τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἔργον, οὐ καὶ ὁ Ἐπιτάφιος, καὶ ἐκ τούτου ἐξηγεῖ τὸ ὅτι φέρεται καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἔργων τοῦ Δημ. καὶ δὴ ἀμέσως μετὰ τὸν Ἐπιτάφιον. Ἐκφράσεις ὁμοίας εὕρισκει Ἐπιταφ. § 6 πρὸς 27 Ἐρωτικοῦ, § 17 πρὸς 23. Προσθέτω καὶ ἄλλας τινάς· Ἐπιταφ. 1 ἐν τι τῶν ἀδυνάτων : Ἐρωτ. 19 ἐν τι τῶν ἀδυνάτων (οὐδαμοῦ παρὰ Δημ. τὸ ἐν τι), 36 ἠξιωμένος : 31, 37 αἴρεσιν (παρὰ Δημ. προαίρεσις) : 53, 37 φύντας ἀνθρώπους : 30 θνητῶ φύντι, 8 ὡς ἂν ὁ δαίμων παραδῶ : 8 ἡ τύχη σοι παραδέδωκεν (καὶ 19, 22, 40, 41)· βεβαίως τὸ παραδιδόναι εἶναι ἀπτικώτατον ῥῆμα, ἀλλ' ἡ ἰδιάζουσα εἰς τὰ παραδείγματα ταῦτα χρήσις ἀδόκιμος, ἀνδρεία ἐν Ἐπιταφ. τρίς, πλειστάκις ἐν Ἐρωτικῷ, ἐν ᾧ καὶ Σόλωνος ἀνδρεία § 49. (Ἐνωτέρω σελ. 95).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΡΑΧΙΑΗΣ